

Jiří Ruprich

Pan Ruprich byl členem jedné z nejpočetnějších rodin v okolí Rudy nad Moravou. Ačkoliv je příjmení Ruprich německého původu, v jeho rodokmenu se vyskytuje jméno jedné z nejvýznamnějších postav české historie.

„Tady kousíček dál, 150 metrů, byl domek 65 a tam bydlela rodina Ruprichova a tam měli děvče a to byla babička Tomáše Garrigue Masaryka.“

Jiří Ruprich se narodil 5. 8. 1940, během druhé světové války. Jednu z mála vzpomínek na tuto dobu má pan Ruprich spojenou s vykolejením vlaku partyzány na trati mezi Bartoňovem a Rudou nad Moravou. Na tuto havárii se šel podívat se svým otcem. Jediný člen rodiny, který byl válkou výrazněji poznamenán byl jeho strýc.

„A ten Petr Bezděků, ten vlastně měl sestru mého otce, byl to můj strýc, byl zavřený v Terezíně a v pětadvacátém roce ho propustili, měl úplavici a zemřel.“

Jako důvod uvěznění svého strýce uvedl zcela nevinnou situaci.

„František jel vlakem, Franta Winklerů z Klaprštotu, 17 letej kluk a říkal, ty, my vybíráme peníze. Když je někdo zavřenej, tak mu dáme nějakou korunu. Tak nechceš něco dát? Tak on dal snad 10 korun tehdy a ten někdo, to se vědělo, kdo to je, no tak aby ho někdo nenařkl, že si z toho něco, tak si udělal seznam a napsal – Winkler 10 korun, to 5 korun. A oni se potom k tomu dostali, Němčóři a šli po tom.“

Pan Ruprich má na Němce od té doby jasně vyhraněný názor.

„Zabili jste mi strýčka, nemám vás rád.“

Po válce nastal v obnoveném Československu odsun německého obyvatelstva a část rodiny ze strany jeho ženy musela naše území opustit. Někteří členové zde naopak mohli zůstat, například manželčini rodiče.

I přesto, že s odsunem souhlasil, snášel později návštěvy příslušníků rodiny v Německu. Ti ale neměli stejný pohled na věc, což mnohdy rozpoutalo žhavou diskusi. Například s Georgem, nevlastním strýcem manželky Hildy.

„Přišla Hermína a řekla: Ruhe! Víte, co je Ruhe? Ticho! To je na hřbitovech. Tam je Krieg ist Krieg - Válka je válka. Takže čo bolo, to bolo, museli jsme sednout, řekli jsme si, že je George vymydlenej Němec a ty čtyři dny jsme tam přečkali.“

Možná se zdá, že pan Jiří nemá rád žádné Němce, ale není tomu tak. V době, kdy s matkou a bratry bydlel v Hanušovicích, udržovali Ruprichovi dobré vztahy s rodinou Divišových. To byli Němci, které odsun německého obyvatelstva postihnul. Na rozloučenou nechali rodině našeho pamětníka dopis. Zde píše, že jim přenechávají některé věci, které si s sebou neodváží, konkrétně staré necky a fotoaparát. Od té doby se pan Jiří začal věnovat fotografování, které je jednou z jeho zálib dodnes.